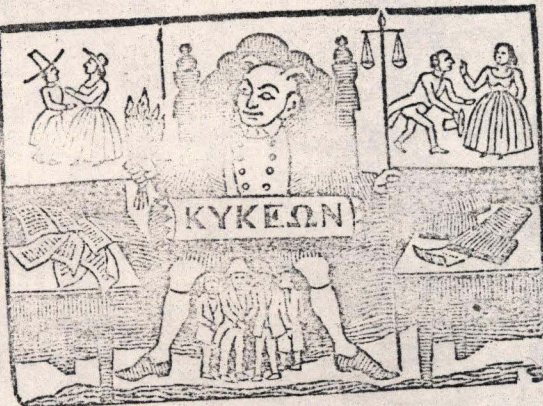

Ἐκ Κερκύρας: Ἡ συζύγ. τοῦ δυσήνου Φαρσινού, με ἐλπιδας χάριτος. Ὁ ἄρμ. τῆς εἶπε καθ' ὅδον 5 μ. πένε!! Ὁ Γεν. κ. Ἄστυν: περιπατεῖ με τὸ φανάρι νὰ εὕρῃ δῆμιον, τέλος ἀν δὲν τὸν εὕρῃ ἄδεται ὅτι... ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύομεν. — Ἐγγ. Συμβ: Ἡ Κυβερ. πλειοψ. συνδιελλάχθη μετὰ τῶν Ῥιζοφιδιανῶν, καὶ ἔσονται ἀπὸ τοῦδε συμφ. εἰς τὸ νὰ μὴ κάμνωσι τίποτε. — Δημογέροντες: Κυβερνητικόντες Κυβερνητικόντων, παντοῦ Κυβερνητικόντες! — Τοπ. Ἄστυν: Οὐκ ἐξ αὐτῆν

καθεύδων τὸ περί' Ἀγροφ. ζήτημα! — Ὁ ἄτρον: ἴδεται ὅτι θέλει λάβει τὴν ἐργολαβίαν τοῦ Καρχηδόνος, ὅποια εὐκαιρία ἐξοικονομήσῃ διὰ τοὺς μεριδοῦχους! — Ἐλλ. η. ν. ο. π. τ. α. η. σ. ι. α. κ. α. Ἀναγνώρῃσιν ἐνταῦθεν με φέκελλον, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑλλ. Ὑποπροξένου διατί; ἀδελφον, διὰ τοῦ; ἀνεξήγητον! — Δημοσιόγραφικὰ, ποῦ κά- νουν κρότον: Ὁ Ἰσλαμισμὸς τοῦ Κ. Θ. Κλαδά, τὸ φυλλ. τοῦ 1. Βάρλα, τὸ τοῦ Κ. Μπαχώμη, Ὁ 17 ἀριθ τοῦ Διαδόλου, καὶ ὁ Πολίτικος Θηταυρὸς τοῦ Δ. ρ. Ἀρόνη.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

Συνδρομὴ προπληρωτέα,
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους καθ' ἑξα-
μηνίαν Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Obstat aliis aliud (Ovid)

Τμηλὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμμὴ δὲ παλαιὸς 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφεῖον ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς «Ἀποθήκης Διαδόλου».

ΤΟΜ. Β'.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 5 Ἰουλίου 1860.

ΑΡΙΘ. 18—19.

ΤΟ «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Τοῦ 13 ἀριθμοῦ τῆς Ἀποθήκης μας,

ΚΑΙ

ΜΙΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ,

Τοῦ

28 Ἀριθ. τῆς Φωνῆς τοῦ Κ. Λομβάρδου,

ΣΠΟΥΔΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προπολεμήσαι δέησιν, ἀλλ' ἀλαζόνοις ἀνθρώποις καὶ δυσελέγκτοις ἀγύρταις, αἵτινες ἀποφυγὰς εὐρισκομένους, ὥστε ἀναγκαστοὶ ὁ ἐλεγχος. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ὁ υπερβλητικὸς τῶν τῶν ζῆλος, Κυρ. Λομβάρδε, τὸν ὅποιον διηγεῖσθαι, με ἐῖς σου ἑτικὴν τόλμην καὶ μετὰ τὸν σου φησὶν πρὸς ἡμᾶς, ἐπιδεικνύεις διὰ τὴν ὑπεράσπασιν, δρῶν, τῆς Γρισενδόφου μας Πίστωσης, ὅσῳκις ἐξ αὐτῆς δύναται ἀτομικῶς καὶ καθ' ὁμοιότητα αἰσχροῦ σου καὶ ἀζήλων ἔποψιν, καὶ νὰ ὠρεθῇ ὁ ζῆλος σου οὗτος, σὲ κάμναι κάποτε νὰ ὁλοκαίνῃ καὶ νὰ κρημνίζε-σαι εἰς τὰ χυδαιότερα καὶ παχυλότερα λάθη, εἰς

συλλογισμοὺς καὶ συμπερασμοὺς, καὶ μὲν ὅλως τραγελαφικοὺς, καὶ γελοίους, ἀλλ' αἵτινες καθίστανται ἐπιβλαβέστατοι καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν ἐνθα κηρύττονται καὶ δι' ὅτους ἐκλέγεις ὡς σημεῖα τῶν ἰσοδύλων καὶ φανικῶν προσβολῶν — τῶν ἀπανθρώπων καὶ ἀντιχρίστων σου συκοφαντιῶν ἐνότῳ ἀνακινούμενοι — ἀνατροπόμενοι καὶ ἀναφινδόν καὶ πορῆσιν, ἀνασκευαζόμενοι, δὲν ἀνέχονται εἰς τὸν βόρβορον τῆς προαγωγῆς τῶν, εἰς, ὅσημέραι κυλινδούμενοι, τακταίνεις τὰ ἀγυρτικά σου τερατοῦρνήματα.

Κατὰ τὴν παρούσαν ὁμῶς περίπτωσιν, ἡ καὶ ἡμῶν συκοφαντικὴ σου ἐφεύρεσις, ἀτεχνος ὅλως καὶ παιδαριώδης, δὲν κάμνει, σὲ βεβαιούμεν, ποσῶς τιμὴν εἰς ἀδρα γηράσκοντα εἰς τοιαύτην ἐπιστήμην καὶ μεμνημένον, ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων, εἰς τὰ ἀποκρυφώτερά της μυτήρια! καὶ τότε, ὥστε καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν τῇ ἀπορίᾳ μας ἐλέγομεν: Πόθεν ἡμῖν τοῦτο; καὶ μήπως ὁ Κύριος Λομβάρδος εἶνε εἰλικρινὴς καὶ μήπως ὁ Κ. Λομβάρδος ἐστὶν ἰσχυρὸς καὶ τοιαύτας καὶ εἰς πρὸς ἡμᾶς ἐκτετατὴν βιβλίων καὶ ὑποθέσεων ἀπεπαινοῦμεθα τὴν ἀνάγκην σιν τοῦ ἐξελήλου σου ἀρθροῦ, διότι δὲν ἠδυνάμεθα κατ' οὐδὲνα τρόπον νὰ πεισθώμεν ὅτι ἐπεννοήθη καὶ ἐγράφη ἀπὸ σὲ Κυρ. Λομβάρδε, ἀπὸ ἐπὶ εὐρίσκομεν in statu quo! Ἐξ ὅλων ὅθεν τῶν

υποθέσεων μας τούτων αναγκαζόμεθα, διὰ νὰ συνιθώμεν νὰ ἐλθωμεν μετὰ σοῦ εἰς συζήτησιν, νὰ παραδεχθώμεν τὴν τολμηροτέραν καὶ ἀλλοκωτέραν, ὅτι δηλονότι εὐσυνειδότης καὶ εὐλικρινὴς ἔγραψες ὅσα καθ' ἡμῶν ἔγραψες!... τὴν ἀρχὴν ταύτην πρέπει πρὸς στιγμὴν νὰ θέσωμεν καὶ ἀς ξεκαρδιωθῇ ἀπὸ τὰ γέλοια μὲ ἐμὰς ἢ Ἐπτάνητος ὅλη!... Εἶναι, τέλος πάντων, καὶ αὕτη μία ποιητικὴ ἄδεια, καὶ ἀς μᾶς τὴν συγχωρήσωσιν.

Λυπούμεθα, καὶ λυπούμεθα ἐκ καρδίας Δρ Λομβάρδε, νὰ μᾶς υποχρεοῖς νὰ σὲ διδάσκωμεν τὸ Α. Β. ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ; ἂν ἀφ' ἑτέρου σὲ ἀσίνωμεν εἰς τὴν ἀκουσίαν σου ἀπάτην ὥς πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13 τῆς Αποθήκης μας καταχωρηθέντος « Χριστὸς Ἀνέστη » καὶ τὴν χριστιανικωτάτην ψυχὴν σου ἤθελαμεν πᾶν εἰς τὸν λαιμόν μας, καὶ τὰς ψυχὰς ὅσων ὀρθοδόξων σοῦ μοιᾶζου, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλομεν νὰ φορτοθώμεν ἀπὸ τόσας καὶ τηλικαύτας ψυχὰς, ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου περὶ πολλοῦ ποιούμεθα τὴν ὑπόληψίν σου ὡς θεολόγου καὶ δογματολόγου, ἐπιτρέψονμας νὰ σοῦ ἐξηγήσωμεν, ἡμᾶλλον εἰπεῖν νὰ συναναγνώσωμεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποιημάτων, τὸ ὅποῖον μὲ ἀπορίαν καὶ θλίψιν εἶδομεν ὅτι, οὐ μόνον δὲν ἐννόησας, ἀλλὰ καὶ παρενοεῖς καὶ δὴ καὶ, ἐν καλῇ τῇ πίστει ἀναμριβόλως, παρεξηγεῖς. Ἀλλὰ διατὶ τέλος πάντων νὰ σκούζη τόσον ἄγρια ἡ Φωνὴ σου καὶ νὰ κωφαίνῃ τὴν ὅλην Ἐπτάνησον μὲ τὸ σχοινοτενὲς ἐκεῖνο ἐξάστηλον ἄρθρον σου;... εἰς τὸ παράδοξον ἐκεῖνο προῖόν τῆς διπλωματικῆς σου ἐμπειρωτάτης κεραιᾶς καὶ τῆς Ἑλληνικωτάτης ψυχῆς σου, ἐξιππάζομενος δὴθεν κατὰ τῆς σκανδαλώδους πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας, ἐξιππάζεις τὴν ὅλην ποίμνην τῶν Πιστῶν, χτυπιέσαι καὶ μαγούλοσεῖν εἶναι κατ' Ἀγγλῶν Βουλβέρων, Ρεδκλήφων, Βιβλῶν, Ῥωσικῶν πετραχηλίων, Λατκράτων, Ἐισφόρων καὶ κατ' ἐξοχὴν καθ' ἡμῶν αὐτῶν! καὶ μετὰ τὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἑτερογενεστάτων, ἀλλοτριωτάτων καὶ ἀσυναρμόστων τούτων στοιχείων, τὰ ὅποια συγγείεις, ἐν καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐν ὁρῇ εἰς πρωτοφανῇ καὶ μοναδικῶν Κυκλώπων, ἐπὶ τὴν παράδοξον τῶντι καὶ θαυμαστὴν ἐπιπλοκότητα νὰ ἐπινῇ, νὰ εὐρίσκη καὶ νὰ ἐφευρίσκη σχέσεις, ἀναφοράς καὶ δεσμούς ἀνυποστάτους, ὡς εἰκός, καὶ γελοίους! Εἶγε μὰ τὸν Δία, εὐλίκενίστατε Κυρ. Λομβάρδε, οὔτε ὁ πλέον ἐμβρόντητος ποιητὴς δὲν σοῦ τῆ ἀνεί, εἶγε καὶ τρίς εἶγε, καὶ νᾶς καλὰ καὶ τοῦ χρόνου!... Προσπαθεῖς ταπεινώτατε Κ.

Λομβάρδε, ἀπὸ μετριοπροσύνης βέβαια, νὰ μᾶς κρύβεται ὀπίσω ἀπὸ ἐξάστηλον ἄρθρον περὶ λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος! ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ὅσον περισσότερο κρύβεται τόσον περισσότερο φαίνεται! καθὼς λέει ὁ Λασκαράτος μας. — Ὅταν ἀποκτήσῃ τις τὴν δημοτικότητα καὶ τὴν φήμην σου, ἐθνικώτατε Κ. Λομβάρδε, δὲν δύναται πλέον ν' ἀποφύγῃ οὔτε τὰ σχόλια τῆς κοινῆς γνώμης, οὔτε τὰς πατρικὰς συμβουλὰς τοῦ φίλου μας Παρατηρητοῦ, οὔτε τὰ παρεπόμενα. Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον:

Τὸ ποιημάτιόν μας ἐκεῖνο ἐπιγράφεται « Χριστὸς Ἀνέστη » — Πρῆεις, ὀρθοδόξωτατε Κ. Λομβάρδε, εὐλικρινεῖς καὶ πιστοὶ ὁπαδοί, καὶ τέκνα φιλόσοφα τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκρεμάσθη καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐπὶ ξύλου, παρενοήθεις, παρεξηγηθεῖς καὶ καταδιωχθεῖς, ἀπὸ Ἀγύρτας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, κνώδαλα ὅλα, τὰ ὅποια ἂν ἔζων κατὰ τὴν Νέαν μας Ἐποχὴν, εἶμεθα βέβαιοι, φιλαληθέστατε Κ. Λομβάρδε, ὅτι ἤθελον αὐτοκαλοῦνται καὶ κηρύττονται, καὶ ἐκεῖνοι, πρόμαχοι πίστεως καὶ πατρίδος, ἤθελον ἐκμεταλλεῖν, προδίδει καὶ καπηλεύει πᾶν ὅ,τι ὅπιον, πᾶν ὅ,τι ἅγιον, πᾶν ὅ,τι ἱερὸν — ἤθελον ἐπιδιώκειν, διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν καὶ ἐπὶ ιδιωτικῇ αἰσχροκερδίᾳ, τὰς δημοσίας θέσεις — ἤθελον ἀναιδῶς καὶ ἀναφανδόν, ἐξιππᾶν καὶ Θεὸν καὶ Ἅγιους καὶ ἀνθρώπους, καὶ τίς οἶδε μήπως ἤθελον φθάσει καὶ μέχρι τῆς τόλμης νὰ ὀπλισθῶσι, πρὸς διάδοσιν καὶ υπεράσπισιν τῆς Ἀγυρτείας των, καὶ αὐτοῦ τοῦ δημοσιογραφικοῦ καλᾶμου, ἐκδίδοντες δημαγωγικὰς ἐφημερίδας, καυποῦσας ὑπὸ πομπῶδεις τίτλους τὸ χαμερπὲς καὶ δόλιον τῆς ἀποστολῆς των, καὶ ἐπιγραφόμενας λ. χ. Φωναὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ Πιλάτοι — Ἰουδαῖκαὶ Παλιγγενεσίαι, — Ἐποχὰ τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὰ παραπλήσια!... Τοιοῦτοι δημοτικώτατε Κυρ. Λομβάρδε, τοιοῦτοι, ἀναμριβόλως, ἤθελον εἶσθαι εἰς τὰς ἡμέρας μας οἱ πάλαι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ τοιοῦτους κατὰ δυστυχίαν ὁπληθεῖν τοῦ βλέπομεν! μὲ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι φέρουσι δνόματα χριστιανικά, εὐήχα εἰς τὰ ὠτατοῦ ὄχλου, ὅστις ἀλίσκεται καὶ πίπτει εἰς τὰς παγίδας, τὰς ὁποίας, κατὰ πάντα τὴν γῆν, ἡ ἀγυρτεία καὶ ὁ ψευδοεθνισμὸς των πορεύονται. Εἶγε μὰ τὸν Δία, εὐλίκενίστατε Κυρ. Λομβάρδε, ἤθε μετὰ σοῦ νὰ μᾶς ἐννοοῦσε ὅλη ἡ Ἐπτάνητος!...

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, θύμα τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς ἀπληστίας, τοιούτων ὄντων, καὶ ἵνα πληρωθῶσιν,

κατὰ γράμμα, τὰ πρὸ αἰώνων θεῖα ῥήματα τῶν προφητῶν προσητῶν, ἀπέθνησκεν ἐπὶ ξύλου!.. ἐπέθνηκε πρὸς λητρωσιν καὶ σωτηρίαν τοῦ νου τοῦ ἀνθρώπου γένους!.. ἀπέθνηκε δολοφονούμενος κατὰ ἀγυριῶν καὶ ἀπαταίωνων, ἀπέθνηκε δι' αὐτοῦ καὶ ἀποθνήσκων ἐουγχώρει καὶ ἐδέετο ὑπὲρ πάντων! ὑπὲρ ἐκείνων οἵτινες ἐπὶ μετώπου ἐπέπρωτο διὰ παντός νὰ φέρωσι τὸ αἷμα ἑνὸς Θεοῦ!..

Ἄ, Κύριε Λομβάρδε οὔτε ὁ Χριστὸς ἐδόλο-
ρονήθη μίαν καὶ μόνην φοράν, οὔτε οἱ τότε Ἰουδαῖοι εἶνε οἱ μόνοι φονεῖς του! Ὁ Χριστὸς Κυρ. Λομβάρδε, καταδιώκεται σταυρόνεται καὶ δολο-
συνεῖται καθ' ἑκάστην, εἰς τὸν καταδιωκόμενον δίκαιον, εἰς τὸν καταπιεζόμενον ἀδύνατον, εἰς αὐτὸν τὸν ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως ληστευό-
μενον Ἀσὸν ὅστις εἶνε ἡ ζωηρωτέρα εἰκὼν του! οἱ πολιτικοὶ ἀγύρται, οἱ ἀναιδεῖς καὶ ἀναίσχυνοι κερδοσκόποι, οἱ ἐπιβουλοὶ δημαγωγοὶ, καὶ οἱ χα-
μερπεῖς συκοφάνται εἶνε, ἄσπιλε καὶ ἀμόλυντε Κ. Λομβάρδε, εἶνε ἔσο βέβαιος, χεῖρονες τῶν Θεοκτόνων ἐκείνων κακοῦργων, καὶ φέρουσι καὶ θά φέρουσι διὰ παντός, ὡς ἐκεῖνοι ἐπὶ μετώπου, τὸ ἀνεξίτηλον αἱματοσταγὲς στίγμα τῶν ἐγκλημα-
των των, στίγμα εὐνάγνωστον διὰ τὸν ἀληθῆ Χριστιανόν, διὰ τὸν ἀληθῆ δίκαιον, διὰ πάντα τέλος ἀδίκως καταδιωκόμενον καὶ συκοφαντού-
μενον, φιλαληθέστατε Κ. Λομβάρδε!..

Ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ἀπὸ μέχρι τρυγὸς κατέπιε τὸ πικρὸν ἐκεῖνο ποτήριον, τὸ ὅποιον τῷ ἡτοίμασε ἡ Ἀγυρτεία καὶ τῷ ἐπρόσφερεν ὁ Ψευδοθεομοδὸς καὶ ὁ Φανατισμὸς, ἀνέστη, ἀληθῆς καὶ ζωηρὰ εἰκὼν τοῦ φωτοδόλου Ἡλίου τῆς ἀληθείας, ὅστις, ὑπὸ τῶν ἀστάτων καὶ εὐσεκεδασ-
των ἑνερῶν τοῦ ψεύδους, δύναται μὲν, ἐπὶ ὀλίγον νὰ καλυφθῇ, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον, ἵνα διαυγέ-
στερος ἀνατελλῇ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός του! — Ἀπέθνη-
σκε, ἀνίστατο καὶ ἀνελαμβάνετο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἵνα παρασκευάσῃ τὴν ἀνταξι-
αν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν πισ-
τεύσαντας, εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός του μαρ-
τυρήσαντας. — Ἀπέθνησκε, ἀνίστατο καὶ ἀνελαμ-
βάνετο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἵνα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης του, ἐλεήτῃ καὶ συγχω-
ρίσῃ αὐτοὺς τοὺς καταδρομεῖς του! αὐτοὺς τοὺς Ἀγύρτας καὶ Φανατικούς!.. Σὺ δὲ ἀθῶε, ἤπια-
καί ἄγιε Λομβάρδε κλίνει κεφαλὴν, καὶ προσκύνη-
σον μὲ θυμῷ τὴν ἀπειρίαν τῆς θείας, αὐταπαρνή-
σεως, τὴν ἀπειρίαν τῆς θείας δικαιοσύνης, τὴν ἀ-
πειρίαν τοῦ θεοῦ ἐλεους καὶ τὸ ἀπείρον αὐτὸ τῆς ἀπειρίας τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας!..

Τοιοῦτων ἰδεῶν, ἐμπλοεῖ, καὶ ἐνδομύχως συ-
ναισθανθέντες ὅλον τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ τούτου

μυστηρίου. — ἐναύλους εἰσεῖτε ἔχοντες τοὺς μυσ-
τηριώδεις ἐκείνους λόγους, δι' ὧν ἡ Τρισένδοξος
Ἐκκλησία μας ἀναμνησθεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ Θε-
οῦ καὶ τὴν λήτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου. — ὑπεῖκον-
τες εἰς ἀκαθέκτους ὁρμὰς νοός καὶ καρδίας ὅλης
χριστιανικῆς, — μὲ χριστιανικὴν ἀφέλειαν αἰ-
οὐχὶ μὲ ποιητικὴν φαντασίαν, μὲ τὴν γλώτταν
τοῦ Λαοῦ, καὶ οὐχὶ μὲ στριφνὴν καὶ τετορνευμέ-
νην φράσιν, ἐγράφωμεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποιη-
μάτων, τὸ ὅποιον πλήρεις θάρρους, ἐπρόσφερομεν,
ταπεινὸν θυμίαμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς χριστιανο-
σύνης. Τούτων προτεθεῖν των, ἃς ἐλθόμεν ἡδὴ
εἰς τὴν ἐρμηνευτικὴν ἀνάλυσιν καὶ λεπτολογικὴν
ἐξέτασιν του, ἵνα ἀποδείξωμεν κατὰ πόσον ἡπα-
τηθῇς ἡ ἀπεπειράθης νὰ ἐξαπατήσῃς Κ. Λομ-
βάρδε τοὺς εὐπιστωτέρους τῶν ἀναγνώστων σου:

Σεισμός! . . . πετιῶμαι

Ἀπὸ τὴν κλίνην.

Ἦτανε νύχτα

Κ' ἦτον γαλήνη κτλ. (δρ. ἀριθ. Ἀπο. 13.)

Ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυρὰ καὶ ἀκράδαντος εἶνε ἡ
ἡμετέρα πίστις εἰς τα μυστήρια, δόγματα καὶ
εἰς ὅτι ἐν γένει εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως ἀ-
ναφέρεται εἰς τὴν Τρισένδοξον ἡμῶν Θρησκείαν,
ᾧστε, Κυρ. Λομβάρδε, δὲν ἐχρήζομεν εἰμὴ αὐτῆς
τῆς κοινοτάτης ποιητικῆς φαντασίας, ἵνα αἰσ-
θανθῶμεν ὡσανεὶ ἐπαναλαμβανόμενον ἡ καὶ εἰ-
σέει διαρκούντα, τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον Σεισ-
μόν, τῶν πρὸ 1860 λαβόντα χώραν, καθ' ἣν σι-
γμὴν ἐτελείτο τῆς θείας ἀναστάσεως τὸ τρισμέ-
γιστον σύμβαμα!.. Το ὁρησκευτικὸν αἶσθημα,
ὡς βλέπεις Κ. Λομβάρδε, ἀντεκατέστητε παρ' ἡ-
μῖν καὶ αὐτὸν τὸν ποιητικὸν οἶστρον τοῦ ὁποῦ
βεβαίως στερούμεθα!..

. πετιῶμαι

Ἀπὸ τὴν κλίνην

Πετιέται Κυρ. Λομβάρδε, πετιέται,
πίστευσόν μας, καὶ ὁ τὴν ἡτυχωτέραν καὶ χρισ-
τιανικωτέραν ἔχων συνειδήσιν, πετιέται ἀπὸ
τὴν κλίνην, ὁπότεν φυσικόν τι, ἡ ὑπερφυσικόν
αἷτιον αἵρνης ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ
τοῦ νοός ἡ ἐπὶ τῆς ψυχῆς του! Μολονότι, Κυρ.
Λομβάρδε, καθὼς κάλλιον ἡμῶν ἡξέουρες

Καὶ ὁ φωνῆς. πού κρίματα ἔχει πλήθεις,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Γυμνὸς πετιέται ὅλ το ζεστό κρεββάτι. —

Ἦτανε νύχτα

Κ' ἦτον γαλήνη.

Ἦ νύχτα, φιλακόλουθε Κυρ. Λομβάρδε, ἡ
μετοξὺ μεγάλου Σαββάτου καὶ Κυριακῆς τῆς
Λαμπρᾶς, ἡ κοινῶς παραδεδεγμένη ὡς ἐκείνη,
καθ' ἣν συνέβη ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος μας·
Ἄς παραλληλίσωμεν, Κυρ. Λομβάρδε, τὸ

Ἦτις νύχτα
Κ' ἦτον γαλήνη —

Τοῦ ἐκ μυστικῆς καὶ θείας ὀπτασίας ἀφυπνι-
σθέντος χριστιανοῦ μου, μετὰ τὸ

Εἶνε νύχτα γληκεῖά, καὶ τὸ φεγγάρι
Δὲ βγαίνει νὰ σκεπᾷσθ' ἄστρο κανένα·

Τοῦ ἀλλοῦ συμπατριώτου σας Λάμπρου, ἀμ-
φώτεροι νύχτες μυστικαί, πρόδρομοι τῆς Λαμπρᾶς
ἐκείνης· ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως. — Ἦ γαλήνη
τῆς πρώτης ἡσυχάζει τὸν χριστιανὸν μας, ὅστις
λέγει:

Σιέχομαι, αὐτίζομαι
Δὲν ἀγροικῶ,
Καὶ πέφτω πάλε
Νὰ κοιμηθῶ.

Ἦ γλυκάδα τῆς δευτέρας φαίνεται ἀπ' ἐ-
ναντίας νὰ προσέθῃ τρόπους ἐπὶ τρόμων, μαρ-
τύρια ἐπὶ μαρτυρίων καὶ βάσανα ἐπὶ βασάνων, εἰς
τὰ σπαραζόμενα καὶ καίόμενα σπλάγγνα τοῦ
Λάμπρου, δὲν ἔμπορεῖ ὁ δαίλαιος νὰ κοιμηθῇ,
ξέφυγε διατὶ Κυρ. Λομβάρδε;... Διότι.

Ἐὰν φθάσῃ νὰ τοῦ κλείσῃ ὕπνος τὸ μάτι,
Βγαίνουν μαζὴ καὶ τοῦ πατοῦν τὰ στήθια,
Οἱ κρυρὰ σκοτωμένοι αἵμα γιομάτοι.

Καλότυχος, Κυρ. Λομβάρδε, ἐκεῖνος ὅστις
πεταχθεὶς ἀπὸ τὴν κλίνην του, πέφτει πάλε
καὶ εὐθὺς ἀποκοιμιάται, καὶ οὐαὶ εἰς τοὺς κοιμω-
μένους τὸν ὕπνον τοῦ Λάμπρου! καὶ ὅμως ἡ-
μεῖς οἱ χριστιανοὶ ἐνῶ μακαρίζομεν τοὺς μὲν, ὁ-
φείλομεν ἀφ' ἑτέρου, Κυρ. Λομβάρδε, νὰ οἰκτι-
ρῶμεν καὶ νὰ ἐλεεινολογῶμεν τοὺς δέ.

Πλεονὰ γυρίζω
Κ' ἀποκοιμιάμαι κτλ.

Ἀποκοιμιάται, Κυρ. Λομβάρδε, ὁ χρισ-
τιανός μας, καὶ κοιμᾶται ἤδη τὸν ὕπνον τοῦ δι-
καίου, τὸν ὕπνον τὸν ὁποῖον χαίρεται πᾶς ἐνάρ-
τος ἄνθρωπος, πᾶς ἀληθὴς χριστιανός, πᾶς ὁ μὴ
ἔχων ἡσυχαστοῦσαν τὴν συνειδήσιν νὰ τοῦ ἐλέγ-
γῃ συκοφαντίας, ἀρπαγὰς, ἀπάτας, κλοπᾶς καὶ
ἄλλα χεῖρονα. ὦ! Κυρ. Λομβάρδε, πόσον γλυ-
κὺς εἶνε τοιοῦτος ὕπνος! ἡμεῖς εἴμεθα βέβαιοι
ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην, συμφωνοῦμεν μετ' ἡμῶν,
καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς καὶ καρδίας, ψυθυρίζετε.

« Μακάριος ὁ δυνάμενος νὰ τὸν κοιμηθῇ!... »
Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον. — Ὁ χριστιανός μας
κοιμᾶται, ἀλλὰ τοιαύτη καὶ τηλικαύτη ἡ ἐντύ-
πωσις τῆς μυστικῆς τοῦ ὀπτασίας, τοῦ θείου μὴ-
νύματος, ὥστε καὶ κεκοιμημένον τὸν κατέχει.

Κι' ὡς καὶ στὸν ὕπνο μου
Τὸ συλλογίζομαι!

Ἦ ἰδέα τοιοῦτου μυστηρίου εἶνε ὑπὲρ πολὺ ὑ-
ψηλὴ, διὰ νὰ τὴν ὕποστῃ καὶ νὰ τὴν καθέξῃ
ὁ ἀδύνατος νοῦς τοῦ ἀφελούς μας χριστιανοῦ,
ὅστις ἀπὸ ἀνεξήγητον τρόπον κυριεύομενος:

Τρέμει καὶ πιάνει
Τὸ φυλαχτότου,

Ὡς νὰ ἤθελε νὰ πρεσβεύσῃ, τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο
κειμήλιον, διὰ τῆς ἰδικῆς ἡ ἀναφορικῆς του χά-
ριτος, παρὰ τῷ Ἰψίστῳ, νὰ μὴ κεραυνοβολήσῃ
τὸ πλάσμα του, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως
τοιοῦτου μυστηρίου!... Καὶ τοῦτο νομίζομεν Κυρ.
Λομβάρδε, ὅτι εἶναι φυσικώτατον, σύμφωνον με-
τὰ τὸ πνεῦμα τῆς Θρησκείας μας, καὶ τῆς ποιητικῆς
μας ὑποθέσεως.

Ἦτον χαράμματα

Μεταξὺ τῆς β'. καὶ γ'. στροφῆς, μεταξὺ τῆς
ὀπτασίας καὶ τῆς διὰ τῆς μεγάλης βρον-
τῆς ἀφυπνίσεως τοῦ χριστιανοῦ μας, εὐρίσκεται
τῆς νυκτὸς ἐκείνης τὸ ὑπόλοιπον, τὸ ὁποῖον ὅλον
ὁ θεόμυστος χριστιανός, διηλθεν ἐν ἡρεμίᾳ, καὶ
τοῦτο ἐτέθη ὡς ζωγραφικὴ σκιά, ἵνα ἐπαισθητοτέ-
ρα κατασταθῇ ἡ ζωηρότης τῆς ἐπομένῃς εἰκόνης.

Τρέχω κι' ἀνοίγω
Κυττάω νὰ ἰδῶ
Ἐξίστιο παῖμμα
Καὶ φουβερῶ.

Ἐξακολούθησις τῆς ὀπτασίας,
Ἄτραπε, καίγονταν κ. τ. λ.
Περιγραφή ἀπότομος ἀλλ' ὀποσοῦν ζωηρά,
Ἐπειὰ προύμνητα. —

Φυσικώτατον:

Ὁ νοῦς μου ἐξίστη —

Καὶ δικαίως,

Ὅλα εἶνε ψέμματα

Χρῆστος Ἀνάστη

Ἰδοὺ τὸ χωρίον ἰδοὺ αἱ δύο σταθμοί, τοὺς ἀγ-
ποίους ἡ πραγματικὴ δὲν ἐννόησας, Κυρ. Λομ-
βάρδε, ἡ δολίως διαστρέφεις καὶ πορεύηγεις. Θε-
λομεν πειραθῇ νὰ τοὺς ἐξηγήσωμεν καὶ νὰ τοὺς
ἐρμηνεύσωμεν, ὅπως τοὺς ἐννοήσαμεν, ὅτε τοὺς

...ρρόμεν, καὶ ὅπως πᾶς ὁρθόδοξος χριστιανός,
καὶ εἰλικρινεὶς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ τοὺς ἐν-
νοήσῃ.

Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς μας, ἀφοῦ νοερώς, μετ'
ἐργώσης ψυχῆς καὶ ἀγωνιώσης καρδίας, ἠκολού-
θησε βῆμα πρὸς βῆμα τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα του
εἰς ὅλα του τὰ πάθη, καὶ ἐνῶ ἤδη ἔλτατε ἐπὶ τοῦ
τάφου τὸν εὐεργέτην καὶ Αἰτηρωτὴν τοῦ Κόσμου,
οἴρνης καὶ ἀπροδοκῆτως, τῷ ἀποκαλύπτεται,
θεῖα χάριτι, ἡ Ἀνάστασις, ἐθνους ὅθεν ὅλος καὶ
σχεδὸν φρενῆρης γενόμενος, πίπτει κατὰ γῆς καὶ
ἐν τῇ ἀγαλλιάσει τῆς ψυχῆς του ἀνακράζει:

Ὅλα εἶνε ψέμματα

Χριστὸς ἀνέστη.

Καὶ τίς δὲν βλέπει ὅτι ἐκεῖνο τὸ «ὅλα εἶνε
ψέμματα» τὸ ἀναφέρει ὁ χριστιανὸς μας, οὐ-
χὶ βεβαίως, εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἥτις ὀφθαλμοφα-
νῶς τῷ ἀποκαλύπτεται, καὶ ὑπὸ τὴν μυστικὴν
ἐπιρροὴν τῆς ὁποίας εἰτέτι εὐρίσκεται, ἀλλ'
εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποία, μολονότι
μετ' ἐργώσης ψυχῆς καὶ ἀγωνιώσης καρδίας, ὡς
εἴρηται, ἠκολούθησε, καὶ ἐπομένως πιστεύει καὶ
ὁμολογεῖ ὡς ἀληθές, ἀποκαλεῖ ὅμως, εἰς τὴν
ἑξαφιν τῆς φαντασίας του, ψέμματα, ὡς συμ-
βάντα ὅλως παρωχημένα, καὶ τὰ ὁποία πρέπει,
τώρα πλέον, νὰ λησμονήσῃ ὡς δῆθεν μὴ ὑπάρ-
ξαντα, διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ ὅλως εἰς τὴν Ἀνάστασιν
τοῦ Κυρίου μας, ἥτις ὡς μόνον ἀληθὲς συμβάν
τοῦ ἐπασχολεῖ καὶ καρδίαν, καὶ νοῦν καὶ ψυχὴν!..
Εἶνε ὅλα ψέμματα, ἀλλὰ παραβαλλόμενα
καὶ ἀντιτιθέμενα μετ' τὴν μυστικὴν καὶ χαρμόσυνον
ἀλήθειαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος του!..

Ὁ ἐκ ναυαγίου διασωθεὶς ναύτης, ἀποκαλεῖ
τοὺς παρελθόντας κινδύνους τοῦ ἀστάτου στοι-
χείου, Ὅλα ψέμματα, ὅταν σῶος καὶ ἀσ-
φαλὴς πατῇ τὴν στερεάν.

Ἡ φιλόσοφος Μήτηρ, ἥτις ηὐτύχησε νὰ εἶδῃ
τὸ μονογενὲς τῆς τέκνον ὥσον νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς
μετὰ τοῦ θανάτου πολυχρονίου πάλης του, ἀπο-
καλεῖ τὰ παρελθόντα παθήματα, τοὺς τρό-
μους, τὰς ἀγωνίας τῆς καὶ αὐτοὺς τοῦ τέκνου
τῆς τοὺς κινδύνους ὅλα ψέμματα.

Καὶ τοῦτο διότι καὶ ὁ μὲν καὶ ἡ δὲ εἶνε, πλέον,
πᾶρα πολὺ εὐτυχεῖς, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπασ-
χοληθῶσι περὶ παρακειμένων δυστυχιῶν, τὰς ὁ-
ποίας μάλιστα θεωροῦσι ὡς μηδὲ ποτε ὑπαρξάσας.
Ἀλλ' ἐπιτρέψον μας, Κ. Δομβάρδε, τελευταῖον
παράδειγμα, νὰ ἀποθανοῦμε νὰ ἀποθανοῦμε σαφές
τέραν καὶ διευκρινέσαν τὴν ἐννοίαν τῶν στίχων
μας. Ὑπόθεσε πρὸς στιγμήν ὅτι κατηγορεῖ-
σαι ἐπὶ ἀρπαγῇ, ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ προδοσίᾳ,

ἐπὶ κλοπῇ, ἐπὶ φόνῳ ἐφ' ᾧ τινι θέλεις, δύνασαι νὰ
ἐκλέξῃς, ὅτι δικάζεσαι καὶ καταδικάζεσαι, λ. γ.
εἰς θάνατον, ὅτι, μετὰ πολυχρόνιον φυλάκησιν,
καθ' ἣν ὑπέστης τὰ πάνδεινα, φθάνει καὶ ἡ ἡμέρα
καθ' ἣν μέλλει νὰ ἀπαγχονισθῇς, ὅτι, ἐκ τῆς εἰρ-
κτικῆς σου, σὲ σύρουν εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἐκτελέ-
σεως, ὅτι τὸ ἀστατον πλῆθος σὲ ἐπακολουθεῖ τὴν
φορὰν ταύτην ὁμῶς σφυρίζον καὶ ἀλλαλάζον, — ὅ-
τι ἀναβαίνεις, μετ' ἀργὸν καὶ δειλὸν βῆμα, τὸν
Γολγοθᾶ σου — ὅτι σοῦ φοροῦν ἤδη τὸν ὀλέθριον
βρόχον, καὶ ὅτι ἐνῶ ὁ ἐκτελεστής ἡτοιμάζετο νὰ
σφίγγῃ τὸν δεσμὸν ὅστις ἔπρεπε νὰ σὲ δέσῃ μετ'
τὴν αἰωνιότητα... Αἰῶνης ὁ Λόρδ, ἡ διὰ νὰ σοῦ
προτείνῃ σχολάζουσιν θέσιν δημίου τινος ὑπαλ-
λήλου, ἡ διὰ νὰ τῷ ἐκμυστρευθῇς τὸ ἀπόκρυφον
τῆς λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, ὅπερ
ἤθελε συναποθάνει μετὰ σοῦ, ἡ ἄλλως πως — σοῦ
ἀπονέμει τὴν χάριτα. — Σὺ δὲ Κυρ. Δομβάρδε τί
κάνεις; φουικῶ τῷ λόγῳ τρίβεις, ἐν πρώτοις,
τοὺς ὀφθαλμούς σου, διὰ νὰ βεβαιωθῇς ἂν ἦτε ἐξυ-
πνος, περιστρέφεις ἐπὶ τοῦ πλῆθους ἀποπλα-
νημένα τὰ βλέμματα. — Φαύεις τὸν τράχη-
λόν σου... καὶ ἀναλαμβάνων βαθμίδου
τοῦ τρόμου σου ἀνακράζεις: Ὅλα εἶνε
ψέμματα μοῦ ἡ χάρις! Σ' ἐρω-
τῶμεν, τώρα Κυρ. Δομβάρδε, ἐκεῖνό σου τὸ ὅλα
εἶνε ψέμματα ποῦ τὸ ἀναφέρεις; τόχα εἰς
τὸ μοῦ ἦλθε ἡ χάρις; Ἀλλ' ὄχι βεβαίως,
καθότι τὸ σοῦ ἦλθε ἡ χάρις εἶνε ἀληθές, καὶ
ζῆς καθόσον ἡ χάρις σοῦ δίδεται, ἄλλως, ἡ-
θελες ἀπαγχονισθῇ καὶ λακτίζει τώρα πλέον
τὰ πτηνὰ τοῦ Οὐρανοῦ, δῆλον ὅθεν ὅτι το ἀνα-
φέρεις εἰς τὰ παρωχημένα σου δεινὰ, εἰς τὴν φυ-
λάκησιν, εἰς τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, εἰς
τοὺς μυκτηρισμούς καὶ σφυριγμούς τοῦ ὄγ-
λου, εἰς τὸν πρώην δῆμιον, εἰς τὴν ἀγγό-
νην κτλ. κτλ. κτλ. τὰ ὁποία καίτοι ὅλα δι'
ἐσὲ ὑπῆρξαν, καὶ ὑπῆρξαν ἀληθέστατα, εἰς τὴν
χαρὰν ὅμως ἐκείνης σου τῆς νεκρεγέρσεως, ἀπο-
καλεῖς ψέμματα, ἀπαράλλακτα ὡς καὶ ὁ χρισ-
τιανὸς μας, ὅστις, ἀφαρπασθεὶς, οὕτως εἰπεῖν,
ἐκ τῆς μεγάλης ἀληθείας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ
Σωτῆρος μας, ἀπεκάλει τὰ πρὸ αὐτῆς ὅλα ψέμ-
ματα, καίτοι πιστεύει καὶ ὁμολογεῖ ὅλα αὐτὰ
ὡς δόγματα καὶ μυστήρια τῆς Τρισευδόξου του
Πίστεως, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ ψυχὴ
καὶ ἡ καρδία τοῦ χριστιανοῦ μία καὶ μόνη ἀ-
λήθειαν αἰσθάνεται, ὁ νοῦς του μίαν καὶ μόνην
ἀλήθειαν γινώσκει, ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶνε ἡ Ἀνάστα-
σις! ἀπέναντι δ' αὐτῆς καὶ αἱ μετ' αὐτῆς ἀλή-
θειαι εἶνε ὅλα ψέμματα.

Ἀφοῦ σοῦ διευκρινήσαμεν, καθ' ὅσον ἡδύνα-
ται, τὸν ὅλον ὅσον ἡδύναται, τὸν ὅλον ὅσον ἡδύναται,

ὀφείλομεν τὴν ἔννοιαν τοῦ ποιηματίου μας, ἔννοια
 ἥτις ἤδη κατέστη φαινοτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡ-
 λίου, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποσύρεις καὶ ἀποκυρῆξεις
 τὴν εἰς τὸ ἐσχάτηλον κυκεωνικὸν ἄρθρον τοῦ 28
 ὁρθοῦ σου ἐσπευσμένην, ἀπερίσχεπτον, ἐσφαλμέ-
 νην καὶ ψευδῆ περὶ ἡμῶν κρίσιν σου· Ὅτι ἐλ-
 ὄμεν, δηλοῦν, τὴν τόλμην νὰ δη-
 μοσιεύσωμεν ὅτι ἡ Ἀνάστα-
 σις τοῦ Σωτῆρος μας εἶνε ἔ-
 ννα ψέμμα!.. καὶ ἂν τοῦτο ὅσον τάχος, δὲν
 πράξεις, δικαιοῦμεθα νὰ σὲ κηρύξωμεν ὡς καὶ ἀ-
 πό τῆς συγγῆς ταύτης σὲ κηρύττομεν· Ἀναί-
 σκουντον ψεύστην — Ἀγύρτην δό-
 λιον καὶ πονηρὸν συκοφάντην.

Περαινομεν δὲ τὸν λόγον ὁμολογοῦντες παρ
ῥα ταῖς ὅτι ἔχεις δίκαιον νὰ μᾶς ἀποκαλῇς ῥυ-
παρογράφους, ἀφοῦ πολλάκις ἡσχολήθη-
μεν περὶ τῶν ἀχριστιάνων καὶ ῥυπα-
ρῶν ἀθλῶν σου, σοῦ ὑποσχομέθα ὁμῶς,
ὅτι αὕτη θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ καὶ ἣν ἐξι-
τίαςτου ῥυπαρευόμεθα.

(Ο ἑλάχιστος ἐν ἑλαχίστοις· συντάκτης τῆς Ἀποθήκης τοῦ Διαβόλου, ὁπλοὺς καὶ πιστὸς τηρητὴς τῶν ἀγίων δογματικῶν, μυστηρίων καὶ ἐντολῶν τῆς Τριανδότης τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὁμολογῶν ἐν βάπτισμα, πρὸς ἄφρονι ἀμαρτάνῳ, προδοκῶν ἀνίστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἀμύν.)

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΙΑ.

Oui, l'on revient toujours
A ses premiers amours!..

Μετὰ τὴν Τεσσαρχοστέην, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν
ἑλληφρόνων Συμβούλων, καὶ ἐνῷ ἔρθασαν ἤδη εἰς τὸ τέρ-
μα τῶν καὶ αἱ τῶν Δημογερόνων. — Τὸ θέατρον κα-
τίστη πλέον τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀμφημερινῶν συζητή-
σεων τοῦ κομποῦ μας κ. φ. η. ν. σ. μ. ο. υ. — Καὶ δικαί-
ως! ἀφοῦ ἐρροντισάμεν περὶ συγιάσεως τῆς ἐπιτίμου
Τοπικῆς, καὶ Κυβερνήσεως, ἀφοῦ τὴν ἐπαύχλαμεν ὡς ὡ-
αἶτε νὰ ἐπιτευχθῇ, ἀφοῦ ἐπαρκατήταμεν ἢ εἰδομεν νὰ
περιττήσεται καὶ νὰ διατραγωδῇται ἡ πολύπρακτος ἐ-
κείνη τραγελαφικὴ Κωμῶδ. α ἥτις ἔχει τὸν στερεότυπο
τίτλον « Τὰ ἑλλογικά » εἰ, ἡ θεαται καὶ φατριεσταὶ
πλάκωνονται ἐξ αὐτῶν τῶν ὑποκριτῶν τοῦ δράματος, ὅ-
περ' οὖτως, δὲν ἐμποδίζει πανταπῶστει πτωχοὶ οὗτοι
ἀνθρωπίσκοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ στρυφνίζονται καὶ νὰ
κοιμνίζονται ἐκ τῆς σκηνῆς τῶν πολιτικῶν δακρυῶν των,
ἐξ αὐτῶν ἐκείνων οἷτινες, καταβιβρώσκοντες τὰ γέφυρά
των καὶ γρογγορίζοντες διὰ τοῦ ἑλκετοτέρου αἰῶνος

των, τοῖς ὑπόσχονται χειροκροτήσεις ἐπὶ πενήκτας καὶ
ὑποστήριξιν! Ἀντιδίδασκοντες ὅθεν τὰ τοιαῦτα, ἔπρεπε ὡς
εἰκόσ· νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑψωσιν ἄλλου, δράματος, ἀντὶ τοῦ
σοβαρωτέρου τοῦλάχιστον διασκεδαστικωτέρου.

Ἀπὸ δράμα εἰς δράμα, ἀπὸ σκηνὴν εἰς σκηνὴν, ἀπὸ πράττασιν εἰς πράττασιν, εἰς ἣν ἀλληλοδιαδόχως εἵμεθα ἤρωες, ὑποκριταὶ ἢ θεαταί, προστάται ἢ προστατευόμενοι· εἰς ἣν σφυρίζομεν ἢ σφυριζόμεθα, ὑποσκελίζομεν ἢ υποσκελιζόμεθα, κρημνίζομεν ἢ κρημνιζόμεθα, τοιαύτη εἶνε ἡ διηλεκτὴς καὶ ἀνόμαλος τροχία τοῦ περιέργου πλανήτου ὁ ἄνθρωπος, ἐπὶ τοῦ ὅτι μὲν αἰθρίου, ὁ δὲ δὲ νεφελώδους; ὀρίζοντος τοῦ κοινωνικοῦ Βίου! Ἄλλ' εἰς τὸ προκείμενον. Τὸ σοβαρώτατον διὰ τοῦ κομψοῦ; μὲς τῶν δύο φίλων ζήτημα, εἶναι ἡ προσδοκωμένη καὶ ἐτικειμένη ἄνοιξις τοῦ Θεάτρου Κεφάλου, καὶ ἐπομένως, τίς ἔσται ἐφέτος ὁ Θεατρῶνης ἢ οἱ Θεατρῶναι; — Ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις, περὶ πολλοῦ ποιούμενη τὴν νοητικὴν καὶ καλλισθητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Λαοῦ τούτου, ἐπροσδίδοισεν ὥς ἐναυσίαν ἐπιχωρήγησιν ἡ θεατρικὴν πρῶτα δίστηλα 1500, ἀφαιρουμένων ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 700 ταλ. χρεωλυτῖα τοῦ θεατρικοῦ δανείου (!! .) ὑπολοίπονται τάλ. 800, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ἀτρελὲς ἐνεργητικὸν κοδίλιον τοῦ ἀρμονικοῦ Κεφάλου. Δὲν θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν κατόχων τοῦ Κεφάλου ἐδικαιούτῃ ν' ἀφαιρῇ τὰ 700 τάλ. ἐκ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον ἡ Βουλὴ ἐψήφισε, καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐπιχωρηγῇ, οὐχὶ πρὸς ἐξυγρόρην Καταστάματος οἰκοδομηθέντος καὶ συσταθέντος δι' ἰδιαιτέρου μεριδουχισμοῦ, καὶ ἀνήκοντος εἰς ὁμάδα τινὰ κεφαλαιούχων ἀπαριζόντων, διὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦλάχιστον, μικρὸν καὶ ἀσήμενον τῆς ὅλης Κοινότητος τμήμα, ἀλλ' ἵνα κατέτος προσφέρωνται μελοδραματικαὶ παρατάξεις, πρὸς διασκέδασιν τοῦ Κοινοῦ, καὶ διὰ τὸ Κοινὸν εἶναι πᾶντι ἀδιάφορον, ἃ τὸ θέατρον, ἔσθαι θὰ διδόνται αἱ πράξεις αὗται, ἀνήκει εἰς τὸν Πάστορα ἢ εἰς τὸν Ἰωάννην, εἰς ἰδιώτας ἢ εἰς τὴν Κυβέρνησιν. — Καὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτῶμεν, κατὰ πόσον τίμιος ἄνθρωπος, σκοπὸν ἔχων νὰ ἐμπληρώσῃ ὅσα ἐνώπιον τοῦ Κοινοῦ καὶ τῆς Βουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἀναδέχεται ὑποσχέσεις, κατὰ πόσον λέγομεν Φαῖνιξ τοιοῦτος, ἂν ὑπάρχῃ, δύναιται νὰ δελεασθῇ ἐκ τοῦ γλίσχρου τοιούτων προσόδων καὶ ἐπιχωρηγήσεων;

Καὶ ὁμῶς ἀίεται ὅτι ἡ Ἐργολαβία τοῦ παρελθόντος
θεατρικοῦ ἔκρινε κατὰ τὸ εὐχρηστικὸν ὑπὸ ἄλλων ἐ-
παυσιμίας, προσετέθη καὶ ἐπί τοις νῦν ἐκδοθέν-
τις ἐλέγχουσιν τὴν Ἀλάνειαν θάλασσαν θεατρικῇ ταύ-
της ἐπιχειρήσεως. — Γινομένων τινῶν ἐξαίρεσεων, τίς
ὁμοίως, φερόμενοι ἡμᾶς αὐτοῦς, καὶ τὴν μετριοφροσύνην

ἐντίμων ἐκείνων Κυρίων, δὲν θέλομεν νὰ δρίσωμεν, γυναικῶν, λέγομεν, τινῶν ἐξαίρετων, ἡ ἔργολαβία ἐκείνη ἀναμφιλέκτως ἐν ἑαυτῇ, ὅσα πρὸς τὸ πολυμῆδον τοῦτο ἔργον ἀπαιτεῦνται συστατικά, ἀλλ' ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τοῖς ἀπευθύνωμεν συμβουλὰς τινάς, συμβουλὰς φιλικρινεῖς καὶ πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον, καὶ ταῦτα ἵνα μὴ εὐρίθωμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ συντάξωμεν πάλιν τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑσπερίδος των :

Καὶ ἂς ἀνυχολογήσωσιν ἐν πρώτοις ὅλας τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις: Κοινοῦ νοήμονος καὶ φιλομούσου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνθρωπιστικὴ, βαίνουσα διηνεκῶς πρὸς τὸ βέλτιον, ὁ σπέραι τελεοποιεῖται καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ διδασκτὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ στοιχίζουσιν εἰς τὴν πατρικὴν του Κυβέρνησιν κατ' ἔτος δις. 1500, ποσὸν ἀναμειβόμενος, ἥιστα εὐκαταφρόνητον, διὰ τὰς ἐπισταμένους περιστάσεις!

Ἄς λάθωσιν ὑπ' ὄψιν, ἂς μελετήσωσιν, ἂς γλωσσολογήσωσιν καὶ ἂς ἐμβυθύνωσιν, εἰ δυνατόν, τὰ νοήματα καὶ τὰς ἐννοίας τῶν σχολιοτεχνῶν παιδεκτῶν τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς Βουλιαρχικῆς Ἐπιτροπῆς.

Αἱ πρῶται γυναῖκες τοῦ θιάσου των ἂς ᾔνυσαν ταῦτα, ὥστε νὰ δύνανται, δι' ἀντισταθμιζομένων καλλιτεχνικῶν ἢ φυσικῶν προτερημάτων, ἀλληλομαχοῦμεναι ἢ ἀλληλονικῶνται, καὶ ἐπομένως ἐξ ἴσου νεμόμεναι τὴν κοινὴν συμπάθειαν, ἐξ ἴσου καὶ νὰ ἀρχώσιν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἄς κάμωσι, τέλος, καλὴν ἐκλογὴν τῶν παραστηθησομένων μελοδραμάτων, ἐξ ἧς θὰ ἐξαρθῶνται, οὐχὶ ὀλίγον ἢ καλὴ ἢ κακὴ ἑλθοῦσις τῆς ἔργολαβίας των.

Κατὰ τὴν ἐκλογὴν δὲ ταύτην ἂς λάθωσιν ὑπ' ὄψιν, εἰ δυνατόν, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Νέας μας Ἐποχῆς, οὐχὶ τῆς τοῦ Κ. Κλαδῶ... πρὸς Θεοῦ!.. ἀλλὰ κυριολεκτικῶς τῆς νέας ἐποχῆς, καὶ πρὸς τοῦτο ἡθέλομεν τοῖς προτείνειν τὰ ἑπομένα:

Vesperi Siciliani, — I Due Foscari, — Macbetto εἰ δυνατόν — Betty, — Norma, — Lucia di Lamermour — Piplet o il Portinajo di Parigi.

Κάπου ἐγενότουνε, διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, ἡ ἀλόλουθῃ ὁμιλία, ἐμεῖς τοὺς ἀξιωματικούς τοὺς ὁραπαίμε καὶ δὲν μπορούμε παρὰ νάν τῆνε ὁημοσιεύσουμε:

— Μὴ εὐλοῖ τοὺς εὐλοῖ τοῦ: ἔξουλαθήκατε;...

— Οὐλοῖ... Ἀργινώντας ἀπὸ τὸν Mr Methison καὶ τελεονόνητε: στον Mr Botleson σὲ βεβαιώνω πῶς εἶνε ὅλοι τοὺς γιὰ δέσιμο, τοῦ κάκου μερικοὶ φίλοι τοῦ: τοῦ πῶς σὲν Ἄγιο, τοῦ κάκου τοῦ: κάνουνε καὶ ἀκλόουθε, με εὐλαβία, ταῖ: Λεϊτανάις, ἡ ἀρρώστια τοῦ: δὲν ἔχει κάπου γιαντρία!..

— Καὶ ἐξήκου! καὶ τί λεβέτες ποῦνται! μαῦρις μακάρις ποῦ τοῦ: ἐγένεσαν! — μὰ δὲ μοῦ λὲς κάνε τῆναι ἡ ζουρλαμάδα τοῦ;

— Φαίνεται νάν τοῦ: ξανακούκε ἡ δουλιὰ τοῦ Μαλακόρ—ἐκεῖ, καθὼς, ξέρεις, δὲν ἐπαρχδιακριθῆκα, μὴ-

λιστα μερικοὶ θέλουνε νὰ ποῦνε πῶς οἱ Γάλλοι τοὺς ἐκάμανε, ὁ ἐκείνην τὴν περίστασι, σκουφίτζα — ἡ τωρινὴ τοῦς λοιπὸν ζουρλαμάδα εἶνε νὰ χουμοῦνε στὰ μαλακόφια μὲ ἔλη τὴν τόλμην, γιὰ νὰ κάμουνε νὰ λησμονήσῃ, σάν νὰ πῆς ὁ Κόσμος, τὴ δουλιὰ τοῦ ἀληθινοῦ Μαλακόφ, καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείχνουνε πῶς, σὺν-τα; θέλουνε, εἶνε καὶ κείτοι σάν τοὺς Γάλλους καὶ καλ-λήτεροι.

— Ἄ! τώρα καταλαβαίνω γιατί ἔχουνε, κάθε ποῦ πιτίζει ἡ Μουσική τους, ἓνα λόγο ἀπουκιάτου στ' ἄρμα-τα! — ἡ μουσικὴ λοιπὸν εἶνε μονάχα γιὰ νὰ τραβᾷ ταῖς Κυρίαις μας νὰ πιτίνουνε νὰ δίνουνε τοῦν Ἀγγλωνε, ἀ-φορμὴ γιὰ φανταστικά ἀδρυγαθήματα;.

— Σωστὰ! — μὰ σὲ βεβαιώνω πῶς εἶνε μία ἀπὸ ταῖς νοστιμώτεραις τρέλλαῖς καὶ πολὺ διασκεδαστικῇ, γιὰ ὅσους μπορούνε νὰ γελάνε. — Ἀλητμόνησα νὰ σοῦ πῶ ὅπως σὲ τούταις τῇ ντοκισιτικαῖς μά-χαις, στέρνει καὶ ἡ Ἀστυνομία μας κάμποσου; χωροῦ-λακες, ποῦ παρισένουνε τατάχατες τοῦ Γάλλου! — εἶνε ἀχρεῖστο νὰ σοῦ πῶ πῶς, γιὰ νὰ φχαριστᾷνε τὴν τρέλ-λα καὶ τὸ μισογαλλισμὸ τοῦν ἀρεντάδωνε — κάνουνε κάτι γὰ ἄλλους που σοῦ κάνουνε σκασί: — Ουμῶμαι τῇ περατμεναις, ἓνας ἀξιωματικό; ἀπὸ τοῦ πλεῖθ βουρλισμένους, βάνει ξελίκου ἔκην Κύριο, ποῦ ἀπὸ τῇ μεγάλῃ του σκιασμάρᾳ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ μαλακόρι του, καὶ τόδινε στὸ τρεχάκι — τότε φθάνει, τότε γκρεμίζει, καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ λάρικκα ἤθελε νὰ τονε ὑποχρέωση νὰ πῇ, πῶς εἶναι ῥούσσοι καὶ πῶς κρᾶ-ζεται νικημένος! — ὁ κακομοιρασμένος ὁ Κύριος ποῦ δὲν ἤξερε ἀγγλικά, τότε κύτταε μὲ κάτι μάτια ὅζο ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ μὲ τόσο τὸ δάκρυ... δὲν ἐτρεμε ἀπὸ φόβο μὴν τρυπηθῇ μὲ τὸ σπαθὶ ποῦ ἀράινκε νάντονε γαργαλικαί, μόνε ἐμουρμούριζε κάπου κάπου κάτι mi-bono-ximi! ποῦ σοῦ ξανάποῦσανε τὴ καρδιά!.

— Χὰ χὰ χὰ. — Νὰ πῇ κανεῖς τὴν ἀλήθειαν ὁ John - Bull εἶναι ζῶ ποῦ διακρίνεται ὡς καὶ ὁ τῇ τρέλλα του!..

Κ. Συντάκτα τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου,

Ὁ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ πίτχων καὶ αὐτῆς, δυστυχῶς, τῆς κοινῆς ἀτιθείαν τὴν ὁποῖαν πίτχουσιν ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἐπτανήσου, τὴν ὁ χλο-φοβία ν, ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ διαψεύσῃ, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 121 φύλλου του, ἐν γεγονός τὸ ὁποῖον εἶχαμεν ἀναφέρει ἐν τινι σημειώσει τοῦ 21 ἀριθ. τοῦ ἑωσφόρου, τὸ γεγονός: δηλ. ὅτι ὁ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ, μέλλων πρό τινος καιροῦ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Ζάκυνθον, ἐξήττησε κ' ἔλαβε συστατικὴν, ἐπιστολὴν διὰ τὸν Ἀνδρέαν Λαγκαράτον **ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ** Μολονότι τὸ Ζήτημα δὲν ἔφτασε ἀκόμη εἰς ὁ Συν-τάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ ἐξήττησε ἡ ὁχι συστατικὴν διὰ τὸν Λαγκαράτον, ἐγκλημα τοῦτο ἐλαχίστης βαρύτητος: καὶ κατ' αὐτὴν τοῦ ὄχλου τὴν κρίσιν ἐνώ-

προν τῆς ὁποίας φέρει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ· μολοντί τὸ ἀληθές ζήτημα ἔπρεπε νὰ ᾔνοι ἂν ὁ Συντάκτης αὐτὸς πα ρ α δ ῆ χ ε τ α ἢ δὲν πα ρ α δ ῆ χ ε τ α τὰς ἀρχάς τοῦ Ἀνδρέα Λασκαράτου... τοῦ πρὸς τῶν λεβασμιαστικῶν Μητροπολιτῶν Κερκλληνίας καὶ Ζακύνθου ἀφορισθέντος... καὶ ἀναθεματισθέντος... καὶ ἀπολακτισθέντος... καὶ ἐκ Κερκλληνίας διωχθέντος... μολαταῦτα, δὲν δύναμιθα νὰ μείνωμεν καὶ σιωπηλοὶ ἀπέναντι τῆς ἐπισήμου διαφύσεως, τὴν ὁποίαν ὅσον υπερκράνω; ἄλλο τόσον καὶ ἀτυνέτω; μὰς ἐξακοντίζει ὁ Συντάκτης ἐκεῖνος.

Ὁ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ, τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ Κερκύρας, μὰς συνήντησεν ἐν τῇ καφενείῳ τοῦ Κ. Νικολάου Πουλῆ, ἐν τῇ πλατείᾳ, καὶ ἐκεῖ ἐνῶ μὰς ἔδωκε τὴν εἰδήσιν ὅτι ἀναχωρεῖ διὰ Ζάκυνθον, μὰς ἐζήτησε συγχρόνως καὶ ἐπιστολὴν διὰ τὸν Λασκαράτον, τὴν ὁποίαν τῷ ὑποσχόμεν. Τὴν ἐπιούσαν συναντήθητες καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ καφενεῖον, μὰς ἐρώτησεν ἀνυπομόνως, ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολὴ; ἡμεῖς δὲ τῷ ἀπαντήσαμεν ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόση βία, καὶ ὅτι θέλει τῷ τὴν δώσωμεν τὴν ἐπακόλουθον, ἡμέραν προσδιορισμένην διὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Τὴν ἐπακόλουθον συναντήθημεν ἐκ νέου, δὲν ἐνθυμούμεθα ἂν εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἄλλο μέρος, καὶ μὰς εἶπεν ὅτι εἶναι ἔτοιμος, ὅτι τὸ ἐσπέρας ἀναχωρεῖ, καὶ ὅτι Δὲν τοῦ λαίπει ἄλλο πα ρ ἢ ἐπιστολὴ τοῦ Λασκαράτου. Τότε ἡμεῖς τὸν ἐβεβαίωσαμεν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸν Ταχυδρομεῖον, ὅτι δύναται νὰ μένῃ ἥτοιχοι, ὅτι τὸν ἐσυστήσαμεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, κτλ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ, ὁ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ ἀναχώρησε διὰ Ζάκυνθον, κατὰ τὸ φαινόμενον πολλὸ εὐχρησιμοποιήσιμος.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ Παρατηρητοῦ, τὰ ὑποῖα ἐλπίζομεν νὰ εἶναι ὀρεκτά. Ὡς πρὸς ὑμᾶς δὲ, Κ. Συντάκτα τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου, ἐκρίναμεν καταλλήλον ν' ἀπευθύνωμεν εἰς τὸ ὄνομά σας τὴν προῦσαν μᾶς, ὅπως ὠρεληθῇτε τῆς περιστάσεως καὶ λάβῃτε πάλιν ἀφορμὴν διὰ νείας φωνασκίας καὶ διὰ νέας δημοκοπήματα.

Ὁ Συντάκτης τοῦ Ἐωσφόρου.

Πρὸς τὴν Κυρίαν.....

Θυμᾶται! ἐκαθόμαστε
ἐν ἁσφαῖ ἀντίμα
ἔκλαιες, καὶ σὺσφρόγγυα
περίφροντις τὸ κλάμμα.

Σ' ἐρώτουν καὶ μόλεγες.

α ἂ! μὴ μ' ἀλησμονήσης.
Κι ἐστέναζεις, καὶ ἔκλαιες,
καὶ ἔκλαια ἐπίσης.

Πλὴν ὅλα τ' ἀλησμονήσης!...
καὶ χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμα,
Πίστιν μου ὀρκιζότουε
τὸ ἀπατηλὸ σου στόμα.

Καὶ χθὲς τὸ βράδυ μόλεγες,
εἰς τὸ ἀχνὸ φεγγάρι,
Ὅτι προκρίνεις θάνατον
πάρ' ἄλλος νὰ εἰς πέρη.

Τὸς ὄρκους ἐσυτρώφευες
μὲ δάκρυ πικραμένο,
Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ἦτανε
φαρμάκι δολωμένο!

Ἀπατηλὰ τὰ λόγια σου,
οἱ ὄρκοι — οἱ στεναγμοὶ σου,
Ἀπατηλὲς ἡ λύπες σου,
ἀπατηλοὶ οἱ καῦμοί σου.

Σήμερα ἐλησμονήσης
καὶ ὄρκους καὶ ὑποσχέσεις...
Δὲν τὸλπιζα ἔτσι γλήγορα
Ἵς ἄλλου ἀγκαλιὰ νὰ πύσης!!!

Υ.

ΣΗΜ. ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

La donna è mobile
ἀν τ' ἀνεμῶρι,
Τρίβει τὴ μούρη
κάθε λολλῶ.

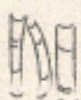
E sempre misero,
ποῦ τὴν λατρεῖε
Κι' ὅπου γυρεῖε
πίστι παντοῦ.

Se vedi un asino,
φτερὰ νὰ κάμῃ,
Ψιλὰ νὰ δράμῃ
στὸν Οὐρανό,

Allor soltanto,
κόρης τὸ δάκρυ
Θάνε ὡς τὴν ἀκρὴ
ἀληθινὸν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Συντάκτης ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΒΙΛΑΧΥΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛ. 53.41.Φ1.0018